मध्यं विदार्य्य हृदयमिदं निर्द्दयवेगिता। प्रविष्टा ह्यसितापाङ्गि प्रचण्डाश्चण्डदारुणाः।
अत्युन्मादसमारम्भाः प्रीत्युन्मादकरा मम। आत्मप्रदानसम्भोगैर्म्मामुद्धर्त्तुमिहार्हसि। ४००
चित्रमाल्याम्बरधरा सर्व्वाभरणभूषिता। कामं प्रकामं सेव त्वं मया सह विलासिनि।
नार्हसीहासुखं वस्तुं सुखार्हा सुखवर्ज्जिता। प्राप्तुं खनुत्तमं सौख्यं मत्तस्त्वं मत्तगामिनि।
स्वादून्यमृतकल्पानि पेयानि विविधानि च। पिवमाना मनोज्ञानि रममाणा यथासुखं।
भोगोपचारान् विविधान् सौभाग्यं चाप्यनुत्तमं। पानं पिव महाभागे भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः।
इदं हि रूपं प्रथमं नवं वयो, निरर्थकं केवलमद्य भाविनि। अधार्य्यमाणा स्रगिवोत्तमा शुभा न शोभसे सुन्दरि शोभना सती। ४१०
त्यजामि दारान्मम ये पुरातना भवन्तु दास्यस्तव चारुहासिनि। अहञ्च ते सुन्दरि दासवत्स्थितः सदा भविष्ये वशगो वरानने।
॥ द्रौपद्युवाच ॥ अप्रार्थनीयामिह मां सूतपुत्राभिमन्यसे। निहीनवर्णां सैरिन्ध्रीं बीभत्सां केशकारिणीं।
परदाराऽस्मि भद्रन्ते न युक्तं तव साम्प्रतं। दयिताः प्राणिनां दारा धर्म्मं समनुचिन्तय।
परदारे न ते बुद्धिर्ज्जातु कार्य्या कथञ्चन। विवर्ज्जनं ह्यकार्य्याणामेतत् सुपुरुषव्रतं।
मिथ्याऽभिष्टो हि नरः पापात्मा मोहमास्थितः। अयशः प्राप्नुयाद्घोरं महदा प्राप्नुयाद्भयं। ४१५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु सैरिन्ध्र्या कीचकः काममोहितः। जानन्नपि सुदुर्ब्बुद्धिः परदाराभिमर्षणे,
दोषान् बहून् प्राणहरान् सर्व्वलोकविगर्हितान्। प्रोवाचेदं सुदुर्ब्बुद्धिर्द्रौपदीमजितेन्द्रियः।
नार्हस्येवं वरारोहे प्रत्याख्यातुं वरानने। मां मन्मथसमाविष्टं त्वत्कृते चारुहासिनि।
प्रत्याख्याय च मां भीरु वशगं प्रियवादिनं। नूनं त्वमसितापाङ्गि पश्चात्तापं करिष्यसि।
अहं हि सुभ्रु राज्यस्य कृत्स्नस्यास्य सुमध्यमे। प्रभुर्व्वासयिता चैव वीर्य्ये चाप्रतिमः क्षितौ। ४२०
पृथिव्यां मत्समो नास्ति कश्चिदन्यः पुमानिह। रूपयौवनसौभाग्यैर्भोगैश्चानुत्तमैः शुभैः।
सर्व्वकामसमृद्धेषु भोगेष्वनुपमेष्विह। भोक्तव्येषु च कल्याणि कस्माद्दास्ये रता ह्यसि।
मया दत्तमिदं राज्यं स्वामिन्यसि शुभानने। भजस्व मां वरारोहे भुङ्क्ष्व भोगाननुत्तमान्।
एवमुक्ता तु सा साध्वी कीचकेनाशुभं वचः। कीचकं प्रत्युवाचेदं गर्हयन्त्यस्य तद्वचः।
॥ सैरिन्ध्र्युवाच ॥ मा सूतपुत्र मुह्यस्व माऽद्यात्याक्षीः स्वजीवितं। जानीहि पञ्चभिर्घोरैर्न्नित्यं मामभिरक्षितां। ४२५
न चाप्यहं त्वया लभ्या गन्धर्व्वाः पतयो मम। ते त्वां निहन्युः कुपिताः साध्वलं मा व्यनीनशः।
अशक्यरूपं पुरुषैरध्वानं गन्तुमिच्छसि। यथा निश्चेतनो बालः कूलस्थः कूलमुत्तरं। तर्त्तुमिच्छति मन्दात्मा तथा त्वं कर्त्तुमिच्छसि।
अन्तर्म्महीं वा यदि वोर्द्ध्वमुत्पतेः समुद्रपारं यदि वा प्रधावसि। तथाऽपि तेभ्यो न विमोक्षमर्हसि प्रमाथिनो देवसुता हि खेचराः।
त्वं कालरात्रीमिव कश्चिदातुरः किं मां दृढं प्रार्थयसेऽद्य कीचक। किं मातुरङ्के शयितो यथा शिशुश्चन्द्रं जिघृक्षुरिव मन्यसे हि मां।